

forrige Udvalg i 1873—74, nemlig 125⁴ eller „at forandre Grundloven — andre Maader gives der nemlig ikke —, idet man slog et Tal fast, hvilket vel sagtens maatte være det Tal, som vi hidtil have haft“. Han foretrak den sidste Wei; men den havde den Ulempe, at ogsaa den krævede „en fuldstændig Omordning af samtlige Valgkredsje; thi uden en saadan vilde den tilstedeværende Uretfærdighed jo blive den samme“, og desuden vilde man vanskelig holde sig til denne ene Ændring af Grundloven. Det var derfor tvivlsomt, om ikke den af Regjeringen anviste Wei i det Væsentlige „er den naturligste og fornødigste at gaa. Man opfylder derved ganske vist ikke Grundlovens Bud, det maa man fuldstændig erkjende; men man kommer det dog langt nærmere end det nuværende“. Kjøbenhavn vilde derefter i Gjennemsnit faa 18 100 Indbyggere for hver Kreds, Østifterne iøvrigt 18 037 og Symland 18 880. Da man fra venstre Side krævede en Forøgelse til 125 eller 132 Kredsje, udtalte Minister Steen, at „selv med den Forvisning, at et Lovforslag paa det Grundlag kunde sættes igjennem, vilde jeg ikke foreslaa det . . . Jeg er af den Mening at en betydeligere Forøgelse af Folkethingets Medlemsantal ikke er ønskelig“. (Sfr. Folkethingstidende 1880—81 Sp. 1251—53 og 1268—69.) I det nedsatte Udvalg sluttede et Mindretal (M. Andersen, Brix, Dinesen, Gad, Røfod og Rimestad) sig til Regjeringens Forslag med den Ændring, at der tildeltes Kjøbenhavns Amt og Aarhus Amt hver en Kreds mere. Overfor de øvrige Udvalgsmedlemmers afgjorte Modstand imod Lovforslaget og dets Grundtante, indstillede dette Mindretal dog subsidiært et nyt udarbejdet Lovforslag, hvorefter der vilde blive 122 Kredsje foruden Færøerne. „Naar de forskjellige politiske Opfattelser“, skrev dette Mindretal, „ikke kunne, under en noget videre Fortolkning af Grundlovens Ord, enes om, hvad der er billigt og hensigtsmæssigt og samtidig saavel upartist som grundlovs-mæssigt tilstedeligt, er der kun Et at gjøre: Alle maa høre sig for

Grundlovens utvivlsomme Bud og med Opgivelse af særlige Ønsker slutte sig til en Gjennemførelse af, hvad denne udtrykkelig henviser til“. Af Udvalgets øvrige Medlemmer vilde et andet Mindretal (Albertsen, S. Andersen, Buch, Faaborg, S. Pedersen og subsidiært Høgsbro) ikke lade sig nøie med 123 Kredsje, da Folketallet i 1880 allerede krævede 124 og for hvert Aar, der gik, upaatvibelig krævede en ny Forøgelse, saa at 127 ikke var for meget, og de havde udarbejdet et fuldstændigt Forslag til en saadan Forøgelse af Kredsene. Høgsbro ønskede principalt mindst 132 Kredsje, Bajer enten en Grundlovsændring, der bestemte et fast Medlemsantal, eller uden en saadan Ændring en Forøgelse til 124 Kredsje, og Hørup og P. Pedersen vilde under de foreliggende Forhold lade sig nøie med en Deling af Kjøbenhavns 5te Kreds i to. Den 20de April 1881 sendte Udvalget sin Betænkning til Indenrigsministeren; men da Folkethinget opløstes den 7de Mai, havde det endnu intet Svar modtaget.

I den følgende ordentlige Samling, 1881—82, forelagde Ministeren imidlertid atter sit Forslag kun med den Ændring, at han optog Udvalgets Mindretals Forslag om en yderligere Forøgelse af 2 Kredsje men uden Hensyn til den fuldstændige Gjennemførelse af Grundlovens Bud, skjøndt det efter Sagens hele tidligere Gang maatte være klart, at en Omordning ikke kunde gennemføres paa anden Maade. Det nedsatte Udvalg bestod omtrent af de samme Medlemmer som det foregaaende, og her viste sig strax en lignende Meningsforskjel som i dette. Da man ikke den Gang havde været saa heldig at erfare Ministerens Stilling til de forskjellige stillede Forslag, bad man ham udtale sig derom, men fik det Svar, at Regjeringens Standpunkt var givet ved Indholdet af det foreliggende Forslag, skjøndt det ikke derved var ubeløst, at Regjeringen beredvillig vilde underhandle med Udvalget, saa snart et Flertal i dette maatte slutte sig om et bestemt Forslag, der kunde afgive